

Arrest

nr. 219 419 van 3 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die handelt als enige wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, en die verklaart dat zij allen van Ethiopische nationaliteit zijn, op 19 november 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 oktober 2018 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 7 september 2018 dient de verzoekende partij voor haar twee minderjarige kinderen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 11 september 2018 actualiseert zij deze aanvraag.

1.2 Op 16 oktober 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag

onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die op 18 oktober 2018 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.09.2018 werd ingediend te Langemark-Poelkapelle en op datum van 11.09.2018 werd geactualiseerd door:

*B(…) D(…), T(…) (R.R.: …)
Geboren te Athene op (…).2010
M(…) Y(…), J(…) Ba(…) Du(…) (R.R.: …)
Geboren te Brussel op (…).2013
nationaliteit: Ethiopië
adres: (…)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat het minderjarig kind vrij te stellen van deze voorwaarden op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Art. 9bis § 1 van de wet van 15.12.1980 stelt dat: “In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik [waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken]*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.” De Omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moeten bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een nationale identiteitskaart.*

Vermits de advocaat in onderhavige aanvraag expliciet stelt dat de aanvraag enkel voor de minderjarige kinderen wordt ingediend, dienen de minderjarige kinderen bijgevolg een eigen internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een nationale identiteitskaart voor te leggen. De voorgelegde documenten, nl. de geboorteakte van mevrouw M(…) Y(…) E(…) en de bijlage 26 van mevrouw M(…) Y(…) E(…) hebben geen betrekking op beide minderjarige kinderen en kunnen dus niet aanvaard worden als geldige identiteitsbewijzen betreffende de minderjarige kinderen.

De advocaat haalt aan dat minderjarige verzoekers geen identiteitskaart hebben, dat zij nog nooit in Ethiopië gewoond hebben en geboren zijn in Europa maar dat er geen twijfel kan zijn aan hun nationaliteit omdat hierrond tijdens de asielprocedures nooit enige twijfel gerezen is waardoor aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voldaan zou zijn. Echter, we merken op dat betrokkenen niet aantonen dat zij niet de benodigde identiteitsdocumenten kunnen bekomen bij de Ethiopische vertegenwoordiging in België. Het louter vaststellen dat zij in Europa geboren zijn en nog nooit in Ethiopië gewoond hebben, is onvoldoende om aan te tonen dat zij niet de nodige documenten kunnen bekomen bij de Ethiopische ambassade.

De door betrokkenen voorgelegde stukken, met name hun geboorteaktes, kunnen niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde (RVV nr. 11.335 van 19.05.08).

Het voorgelegde (Griekse) doopcertificaat van B(...) D(...), T(...) kan door onze diensten niet aanvaard worden daar de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschuiving voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld. (...)"

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, tweede lid van de vreemdelingenwet bezorgt de verwerende partij de griffier, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verwerende partij een nota met opmerkingen noch een administratief dossier heeft ingediend. De verwerende partij bevestigt dit ook ter terechtzitting van 21 februari 2019 en stelt zich naar de wijsheid te gedragen.

De Raad wijst erop op dat overeenkomstig artikel 39/59, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet de door de verzoekende partij vermelde feiten, bij gebrek aan een administratief dossier, als bewezen worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

"4.1

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij als onontvankelijk afwijst omdat er geen kopie van een internationaal paspoort of gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat het minderjarig kind vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis § 1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

In de bestreden beslissing wordt gewezen op de doorlopen procedures, de schoolgaande kinderen, de toepassing van internationale verdragsbepalingen, de duurzame lokale integratie en de opmerkelijke integratie van de verzoekende partijen.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

4.2.

De verzoekende partij heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeert.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt: (...)

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is, blijkens de eerste alinea houdende de redenen van haar beslissing, van oordeel dat de verzoekende partijen geen geldige

identiteitsdocumenten hebben neergelegd waardoor een machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.

4.3.

a)

Artikel 9bis Vw. poneert het volgende: (...)

b)

De Omzendbrief van 21/06/2007 stelt verder: (...)

c)

De bestreden beslissing leest als volgt: (...)

** * **

d)

Het is aan de verwerende partij om te oordelen dat verzoekende partijen vrijgesteld zijn van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde.

Dat verwerende partij hierbij de redelijkheid in acht dient te nemen.

Dat dit in casu niet gebeurd is.

4.4.

De Dienst Vreemdelingenzaken is de mening toegedaan dat de verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat zij niet in de onmogelijkheid zijn geweest om enig identiteitsdocument te bekomen die hun Ethiopische nationaliteit aantoont.

Er werd door de Dienst Vreemdelingenzaken echter onvoldoende rekening gehouden met de aangehaalde elementen in de aanvraag tot een verblijf van meer dan 3 maanden conform artikel 9bis van de Vw.

Het onderzoek werd dus niet gevoerd met de nodige zorgvuldigheid.

Het geheel van ingeroepen elementen maakt het voor de verzoekers zo goed als onmogelijk om de nodige identiteitsdocumenten aan te tonen :

- Eerste verzoekster is geboren in Athene, Griekenland ;*
- Tweede verzoekster is geboren in Brussel, België ;*
- De lopende asielprocedures van verzoekers waarbij de nationaliteit nooit in vraag werd gesteld ;*
- Het neerleggen van beide geboorteaktes van minderjarige verzoeksters ;*
- De minderjarigheid van verzoeksters.*

Verzoeksters wensen dan ook aan te halen dat de motiveringsgronden uit de bestreden beslissing iedere draagkracht missen.

- 4.4.1.

Met betrekking tot het ontbreken van identiteitsdocumenten

a)

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert dat de voorgelegde geboorteaktes onvoldoende zijn om te voldoen aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde.

Hierbij wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken het beginsel van de redelijkheid uit het oog verloren.

De Omzendbrief van 21/06/2007 is hieromtrent echter duidelijk: (...)

Verwerende partij kan dus niet ontkennen dat in de verblijfsaanvraag niet gemotiveerd werd waarom betrokkene wél voldoen aan de documentaire ontvankelijkheidsverplichting.

De verblijfsaanvraag motiveerde hieromtrent uitvoerig:

“Minderjarige verzoeksters zijn nog nooit in Ethiopië geweest.

Eerste verzoekster is 8 jaar oud.

- Zij is geboren in Athene, Griekenland, toen haar moeder op de vlucht was ;*
- Zij is nog nooit in Ethiopië geweest ;*

Tweede verzoekster is 5 jaar oud.

- Zij is in Brussel, België geboren ;*
- Zij is nog nooit in Ethiopië geweest ;*

De minderjarige verzoeksters kennen België als hun thuisland. Zij kennen geen ander land.

Ze hebben hier steeds onderwijs gevolgd in het Nederlands. Zij hebben les gevolgd in verschillende scholen, gezien zij geregeld van opvangcentrum dienden te verhuizen.

*- Juffrouw T(...) Ba(...) Da(...) heeft in België onderwijs genoten. Zij heeft het eerste leerjaar al achter de rug.
(zie stukken 22 tot 24).*

*- Juffrouw J(...) M(...) Y(...) zit in de kleuterklas in de Ges Vrije Basisschool te S(...).
(zie stuk 25)*

*Minderjarige verzoeksters leggen de bewijzen neer dat zij altijd in België naar school zijn gegaan.
(zie bijlage)*

- Hoewel de moeder erkent dat haar dochters / de minderjarige verzoeksters geen speciaal onderwijs behoeven, wenst ze wel te wijzen op het feit dat ze de Amhaarse taal niet machtig zijn.

- Daarnaast hebben de dochters van de verzoekster geen enkele ervaring met het Ethiopisch onderwijssysteem.

Ze kwamen immers in België toe nog voor ze schoolplichtig waren.

Zij zijn nog nooit in Ethiopië geweest.

- De dochters van de verzoekster, T(...) en J(...), zijn op heden respectievelijk 8 en 3 jaar oud.

- Hun lange verblijf in België en hun gebrek aan kennis van het Amhaars, zorgt ervoor dat ze in het Ethiopische onderwijs van nul moeten beginnen zonder enige ervaring.

Het hoeft immers geen betoog dat het Amhaars geen enkele gelijkenis vertoont met het Nederlands.

Gelet op hun leeftijd zou hun schoolplicht aflopen vooraleer ze het Amhaars danig onder de knie hebben om terug onderwijs op hun niveau te volgen.

Hun recht op onderwijs wordt bij terugkeer naar Ethiopië tot in de kern uitgehold. De verzoekster stelt dan ook dat dit geenszins in het belang van haar kinderen is.

Dit maakt in hoofde van de verzoeksters dan ook een buitengewone omstandigheid uit. ”

b)

Verzoekster is zelf ook langs geweest bij de Ethiopische ambassade in België, doch deze konden geen enkel bewijs afleveren dat jonge verzoeksters de Ethiopische nationaliteit hadden.

Dit is niet geheel onlogisch.

Eerste verzoekster is geboren in Griekenland. Haar moeder was toen op de vlucht en had ook een lopende asielprocedure in Griekenland.

Haar moeder was dus niet in de mogelijkheid om tijdens haar lopende asielprocedure naar de Ethiopische ambassade te gaan om het kind aan te geven, gezien het voor een asielzoekster verboden is om contact op te nemen met de ambassade van het land van herkomst tijdens een lopende asielprocedure.

De asielaanvraag in Griekenland was ook nog hangende toen verzoeksters moeder besloot om naar België verder te vluchten, gezien er ten gronde geen beslissing kwam van de Griekse autoriteiten.

Zij was op dat moment dan ook zwanger van tweede verzoekster.

Bij aankomst in België diende zij dan onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Ook toen was zij niet in de mogelijkheid om de ambassade van haar land van herkomst te contacteren.

Het statuut van verzoeksters moeder belette haar om zich te richten naar haar ambassade van herkomst. Omwille hiervan kon er ook nooit enig identiteitsdocument bekomen worden voor jonge verzoeksters.

In de verblijfsaanvraag werd dit ook uitvoerig gemotiveerd, doch verwerende partij houdt hiermee op geen enkele wijze rekening.”

3.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet – verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De voorgehouden schending van de formele motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Het voormelde artikel 9bis luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- (...)

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoon. (...)”

De bedoeling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er moet worden vermeden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan moeten twee situaties onderscheiden worden, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens toelaatbaar cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoon dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven. (cf. Wetsontwerp van 10 mei 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2006-2007, nr. 51-2478/001, 33)

Uit de samenlezing van de beide leden van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in een van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Uit de voormelde bepaling volgt aldus dat de vreemdeling over een identiteitsdocument moet beschikken om een aanvraag tot machtiging tot verblijf te kunnen doen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft en dat dit een ontvankelijkheidsvoorwaarde is.

De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift aan dat zij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf uitvoerig heeft uiteengezet waarom zij zich in de onmogelijkheid bevond om voor haar minderjarige kinderen de vereiste identiteitsdocumenten te bekomen, maar dat de gemachtigde hiermee geen rekening heeft gehouden. Zij citeert uit haar aanvraag en stelt tevens onder meer dat zij zelf is langs geweest bij de Ethiopische ambassade in België, maar dat deze geen enkel bewijs konden afleveren dat haar twee kinderen de Ethiopische nationaliteit hadden.

De Raad herhaalt dat de verwerende partij heeft nagelaten het administratief dossier aan hem over te maken. De Raad beschikt daardoor niet over de door de verzoekende partij ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf die aanleiding heeft gegeven tot de thans bestreden beslissing. Bijgevolg kan hij niet nagaan wat de verzoekende partij precies heeft aangehaald en voorgelegd in het kader van deze aanvraag met betrekking tot de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde. De verzoekende partij citeert weliswaar uit deze aanvraag onder punt 4.4.1.a) van haar verzoekschrift, maar op basis van deze ene passage en het betoog van de verzoekende partij kan de Raad niet achterhalen of, laat staan wat, zij nog meer heeft aangehaald. Ook kan uit deze passage niet worden afgeleid welke stukken de verzoekende partij heeft voorgelegd (uit het betrokken citaat kan wel worden afgeleid dat minstens 25 stukken werden bijgevoegd), en of zij bijvoorbeeld een bewijs had toegevoegd van haar stelling dat de Ethiopische ambassade in België geen documenten voor de kinderen kon afleveren. Of zij dit reeds in haar aanvraag heeft aangehaald, kan bij gebrek aan administratief dossier niet worden nagegaan. Onder punt 4.4.1.b) zet de verzoekende partij nog verder uiteen dat zij, omwille van de asielprocedures die zij in Griekenland en in België heeft doorlopen, geen contact mocht opnemen met de ambassade van haar land van herkomst, en stelt zij dat dit in haar verblijfsaanvraag ook uitvoerig werd gemotiveerd. Uit het verzoekschrift kan echter niet worden afgeleid dat de verzoekende partij hiermee doelt op de motivering die zij eerder onder punt 4.4.1.a) citeerde, of dat de verblijfsaanvraag een verdere motivering in dit verband bevatte. De Raad benadrukt dat hij bij gebrek aan een administratief dossier niet anders kan dan de door de verzoekende partij vermelde feiten aannemen, voor zover deze niet kennelijk onjuist

zijn. Er liggen geen elementen voor op basis waarvan de Raad zou moeten aannemen dat deze aangehaalde feiten kennelijk onjuist zijn.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de gemachtigde heeft gemotiveerd met betrekking tot de elementen die de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanhaalt en waarvan zij stelt dat zij hieromtrent in haar aanvraag om machtiging tot verblijf heeft gemotiveerd. Gelet op het bovenstaande kan de Raad slechts vaststellen dat de gemachtigde niet is ingegaan op meerdere elementen waarvan moet worden aangenomen dat deze in de aanvraag van 7 september 2018 of in de aanvulling van 11 september 2018 werden aangevoerd, zodat een schending van de formele motiveringsplicht voorligt.

Ondergeschikt moet worden vastgesteld dat het bestuur heeft nagelaten de determinerende informatie ter beschikking van de Raad te stellen, waardoor het de wettigheidscontrole op zijn beslissing onmogelijk maakt (cf. RvS 1 oktober 2001, nr. 99.323; RvS 16 december 1998, nr. 77.657; RvS 17 februari 1998, nr. 71.867; RvS 9 oktober 1997, nr. 68.784). Alleen al om deze reden moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

Aangezien de verwerende partij heeft nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen, kan aan de bovenstaande vaststellingen van de Raad geen afbreuk worden gedaan door enig betoog van de verwerende partij.

3.3 Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek. Ondergeschikt moet worden aangenomen dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd, omdat de Raad zijn wettigheidscontrole niet kan uitvoeren.

4. Korte debatten

De bestreden beslissing wordt vernietigd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 oktober 2018 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE